

Sygnatura akt II AKa 432/21

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2022 r.

5. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSA Jarosław Mazurek (spr.)

Sędziowie: SA Maciej Skórniak

SA Janusz Godzwon

Protokolant: Magdalena Szymczak

7. przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Dariusza Sulikowskiego (del.)

8. po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2022 r.

9. sprawy M. L. (1) oskarżonego o czyny z:

10. art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. i z art. 157 § 1 kk

11. na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i prokuratora

12. od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

13. z dnia 27 września 2021 r. sygn. akt III K 130/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie I części rozstrzygającej uznaje M. L. (1) za winnego czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku i wymierzoną karę podwyższa do 13 (trzynastu) lat pozbawienia wolności, stwierdzając jednocześnie utratę mocy kary łącznej orzeczonej w punkcie III części rozstrzygającej,

2. podwyższa do lat 3 (trzech) karę pozbawienia wolności orzeczoną za przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. przypisane oskarżonemu w pkt II części rozstrzygającej,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone w punkcie I.1 i I.2 tego wyroku i wymierza M. L. (1) karę łączną 14 (czternastu) lat pozbawienia wolności, na poczet której zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 08.10.2020r. godz. 11.55 do 23.03.2022r.;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. J. 738 zł, w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym oraz 200,59 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu;

V. zwalnia oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaliczając wydatki poniesione w tym postępowaniu na rachunek Skarbu Państwa.

--	--	--

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 432/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 27 września 2021 r. sygn. akt III K 130/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. L. (1)	Działanie z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia M. K. (1) polegające na tym, iż zaatakował pokrzywdzoną dużym nożem zadając cios pokrzywdzonej w środek klatki piersiowej.	zeznania świadka M. K.	58 – 60, 338 – 339
nagranie z monitoringu – czas obrazu 11.32.32 sekundy	26			
opinia psychologiczna	293			

2.1.1.2.	M. L. (1)	Umiarkowana opinia o pobycie skazanego w Areszcie Śledczym w J..	opinia o skazanym sporządzona przez Dyrektora Aresztu Śledczego w J. mjr. M. G..	527 – 528
2.1.1.3.	M. L. (1)	Wielokrotna, bo 14-krotna karalność oskarżonego za przestępstwa umyślne przeciwko mieniu popełniane także warunkach recydywy podstawowej - poczynając od roku 2006 do roku 2018	dane o karalności	5121-523
2.1.1.4.	M. L. (1)	umiarkowany stan zdrowia oskarżonego	książka zdrowia osadzonego	533 – 550
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	nagranie z monitoringu – czas	Bezdiskusyjnie obiektywny dowód		

obrazu sekundy	11.32.32	działania oskarżonego z zamiarem bezpośrednim usiłowania zabójstwa. Analiza zapisu nagrania wideo nie pozostawia najmniejszych wątpliwości, iż oskarżony gwałtownie powstał z krzesła skierował się w szybkim krokiem (biegiem do pokrzywdzonej), wyciągniętym z ubrania nożem zadał jej cios w środek klatki piersiowej, wcześniej odciągając jej głowę do tyłu. Istotnym jest, że pokrzywdzona siedziała na fotelu obrotowym na kółkach, co spowodowało odsunięcie do tyłu całego fotela w trakcie zadawania ciosu przez oskarżonego. Ogląd tego zapisu wideo nie budzi wątpliwości, co do prawdziwości przebiegu zdarzenia, a wnioski które należało wyciągnąć z tego dowodu to działanie w zamiarze bezpośrednim zabójstwa. Z dowodu tego wynika, że oskarżony przed podjęciem decyzji o czynie zabronionym siedział przez
-------------------	----------	---

		<p>dłuższy czas na krześle usytuowanym w pomieszczeniu w pobliżu wyjścia, które mógł w każdej chwili opuścić. Pomimo tego zdecydował się na zaatakowanie pokrzywdzonej, która w żaden sposób nie interesowała się jego zachowaniem i miał pełne możliwości opuszczenia pomieszczenia.</p>
opinia psychologiczna	<p>Z dowodu tego wynika, że oskarżony ma organiczne zmiany CUN z uwagi na wieloletnie nadużywanie alkoholu, nadto ma niską tolerancję frustracji i niski próg wyzwalania agresji, a każdy niekorzystny dla niego fakt czy ocenę jego osoby traktuje jako atak bezpośrednio na niego. Dowód ten pośrednio wskazuje na przyczynę tak irracjonalnego zachowania oskarżonego.</p>	
zeznania świadka M. K. (1)	<p>Z wiarygodnych zeznań pokrzywdzonej wynika, iż oskarżony siedział na krześle i oczekiwał na przyjazd policji, a</p>	

	po 20 minutach nagle wstał chwycił pokrzywdzoną za włosy i odciągnął głowę do tyłu i zadał cios w klatkę piersiową, poniżej szyi.		
2.1.1.2	opinia o skazanym sporządzona przez Dyrektora Aresztu Śledczego w J. mjr. M. G..	Opinia sporządzona przez uprawnionego przedstawiciela Służby Więziennej opisująca (według standardów opinii o osadzonym) zachowanie oskarżonego w trakcie stosowanego w sprawie tymczasowego aresztowania – dowód niekwestionowany przez strony.	
2.1.1.3	dane o karalności	Obiektywny dowód pochodzący z rejestru danych o karalności Krajowego Rejestru Karnego wskazujący na ciągłą kryminalną przeszłość oskarżonego poczynając od roku 2006.	
2.1.1.4	książka zdrowia osadzonego	Dowód pozyskany i przeprowadzony przez Sąd Apelacyjny na wniosek oskarżonego. Wynika z niego, że od początku pobytu w Areszcie Śledczym w J. to jest od 10	

	<p>października 2020 r. osadzony korzystał z bardzo wielu porad lekarskich, gdzie przeprowadzono różnego rodzaju badania, w tym prześwietlenie klatki piersiowej badanie brzucha – diagnostyka ultrasonograficzna, badania usg moczny i jąder, badania krwi i szereg innych badań i porad lekarskich. Z dokumentacji wynika, iż stan zdrowia jest umiarkowanie dobry, osadzony zgłasza różnego rodzaju bolesności somatyczne, a także wskazuje na trudności ze snem oraz stany lękowe. Na bieżąco zaopatrywany jest medycznie w ramach leczenia ambulatoryjnego.</p>	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Prokuratur (...)w J. na podstawie art. 438 pkt. 3 i 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił:</p> <p>I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na mylnym uznaniu przez sąd I instancji, że zebrany i przeprowadzony na rozprawie materiał dowodowy nie uzasadniał popelnienia przez oskarżonego M. L. (1) czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku w zamiarze bezpośrednim tylko w zamiarze ewentualnym.</p> <p>II. rażąco niewspółmierność wymierzonych</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

oskarżonemu M. L.
(1) kar
jednostkowych za
czyny przypisane mu
w punktach I –
II części wstępnej
zaskarżonego
wyroku, biorąc pod
uwagę okoliczności
popelnienia tych
czynów,
uwzględniając fakt,
że czyny te
kierowane były w
stosunku do osób
obcych dla
oskarżonego i
całkowicie
przypadkowych, a
ich charakter
sprawia, że
pozostawia bez
wątpienia piętno
na całym życiu
pokrzywdzonych,
nadto bardzo wysoki
stopień zawinienia
oskarżonego, przy
praktycznym braku
okoliczności
łagodzących, a także
niedostatecznego
wzglądu na cele
zapobiegawcze, jakie
kara ma osiągnąć
wobec oskarżonego,
jak również potrzeby
w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa, które
przemawiają za
wymierzeniem
oskarżonemu kary
surowszej.

III. rażąco
niewspółmierność
kary łącznej

	<p>pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu w pkt. III zaskarżonego wyroku będącą konsekwencją wymierzenia rażąco łagodnych kar jednostkowych w pkt. I – II części wstępnej zaskarżonego wyroku, a także niedostatecznego względu na cele zapobiegawcze jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, które przemawiają za wymierzeniem oskarżonemu kary surowszej.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ad I.</p> <p>Zarzut dotyczący błędu w ustaleniu faktycznym dotyczącym przyjętego zamiaru działania oskarżonego jest słuszny i jego uwzględnienie spowodowało konieczność zmiany</p>				

wyroku w pkt. I części rozstrzygającej przez przyjęcie działania oskarżonego w zamiarze bezpośrednim zabójstwa. Rację ma skarżący prokurator, gdy przywołuje argument (i stosowną literaturę oraz orzecznictwo) polegający na tym, iż zamiar ewentualny działania jaki przyjął sąd I instancji nigdy nie występuje samodzielnie. Zamiarowi ewentualnemu zawsze towarzyszy jakiś podstawowy cel działania człowieka, nawet jeżeli nie jest to cel karnie relewantny. Innymi słowy, sprawca podejmuje określone działanie, by osiągnąć jakiś zamierzony skutek, a jednocześnie godzi się, że przy realizacji założonego celu podstawowego może (niejako po drodze) zrealizować także inne skutki, których osiągnięcia niekoniecznie chce, ale nie wyklucza, że takie skutki zaistnieją i na to się godzi. Przykładowo, gdy w celu wyłącznie rozrywki ktoś strzela z broni palnej do butelki trzymanej przez inną osobę

w ręce zamierza zrealizować cel w postaci trafnego strzału i rozbicia butelki, godzi się jednak, że w przypadku nie trafienia w założony cel może spowodować obrażenia ciała lub też śmierć człowieka (gdy tak się stanie sprawca odpowiada na zasadzie zamiaru ewentualnego, a nie bezpośredniego). Poczynione przez sąd I instancji ustalenia świadczące o ewentualnym zamiarze działania oskarżonego nie są przekonujące właśnie z tego powodu, że sąd meriti nie wskazał w pisemnym uzasadnieniu jaki był podstawowy cel działania oskarżonego, skoro jego zamiarem ewentualnym było usiłowanie zabójstwa. Tym podstawowym zamiarem nie była chęć ucieczki i uwolnienia się, bowiem nic nie utrudniało ucieczki oskarżonemu. Tymczasem właściwa analiza zgromadzonych w sprawie dowodów osobowych (np. także trzykrotne przyznanie się

oskarżonego do
sprawstwa i winy) i
dowodów
rzeczowych, w
szczególności
analiza przebiegu
zdarzenia, która
wynika z zapisu
wideo monitoringu
pomieszczenia
sklepowego nie
pozostawia
wątpliwości, iż
jedynym i
podstawowym celem
działania było
zadanie ciosu nożem
w klatkę piersiową
pokrzywdzonej,
który został przez
oskarżonego
wykonany w sposób
gwałtowny, a nie
doprowadził do
skutku śmiertelnego
wyłącznie z powodu
czynności
obronnych
pokrzywdzonej i
pracownika ochrony
J. L., ale także
co wyraźnie widać
na filmie z
powodu odsunięcia
się pokrzywdzonej
siedzącej na fotelu
na kółkach. Jeśli do
tego
przedmiotowego
zachowania
oskarżonego
dodamy
okoliczności
wynikające zarówno
z opinii sądowno
psychiatrycznej jak
też i opinii
psychologicznej -
że oskarżony ma
niską tolerancję

frustracji i niski próg wyzwania agresji oraz, że dominującymi cechami zaburzonej osobowości oskarżonego są obojętność i złość to zasadny i logiczny jest wniosek, że oskarżony wiedząc dlaczego został zatrzymany i że za chwilę będzie zabrany przez policję, chcąc wyładować nagromadzone negatywne emocje zaatakował pokrzywdzoną nożem o 12 centymetrowym ostrzu. Jak słusznie ustalił sąd I instancji oskarżony działał w sposób nagły (z uwagi na pewne ograniczenia poziomu intelektualnego) jego działanie było gwałtowne i jednokierunkowe. Oskarżony kierując się do pokrzywdzonej chciał wyładować swoją złość właśnie na niej, ponieważ to pokrzywdzona ujawniła jego kradzież sklepową. Analiza zachowania oskarżonego (na podstawie zapisu wideo) zdaniem Sądu Odwoławczego nie pozostawia cienia wątpliwości,

że oskarżony chciał zabić i podjął wszystkie konieczne do tego celu czynności bowiem użył ostrego, dużego noża zadając cios w środek klatki piersiowej, a zatem w miejsce gdzie znajdują się ważne dla życia i zdrowia organy wewnętrzne człowieka. Nie byłoby żadnych wątpliwości, co do zamiaru działania oskarżonego, gdyby cios nożem drażył głębiej i doprowadził do rzeczywistej śmierci pokrzywdzonej.

Przyjmowanie zamiaru ewentualnego usiłowania doprowadzenia do śmierci w tak ustalonych okolicznościach faktycznych jest nie do przyjęcia. Przecież nie sposób zgodnie z zasadami logiki i zdrowego rozsądku racjonalnie przyjąć, iż celem działania oskarżonego było zadanie nożem o 12 centymetrowym ostrzu wyłącznie nieznaczących obrażeń ciała (np. jak chce obrońca, naruszających czynności ciała powyżej 7 dni). By zasadnie twierdzić,

że oskarżony taki właśnie miał cel działania musiałby mieć umiejętności fizyczne i psychiczne lekarza chirurga.

Ad. II i III.

Apelacja Prokuratora w części zasługiwała na uwzględnienie. Oskarżonemu przypisano popełnienie zbrodni z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 148§1 k.k. i art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. Okoliczności zdarzenia wskazują na bezwzględność działania oskarżonego i konsekwencję w realizacji zamiaru. Oskarżony zaatakował nożem nie tylko pokrzywdzoną M. K. (1), ale tym samym nożem zadawał ciosy J. L.. Dodać należy, że ciosy te były wymierzone w okolicę głowy, ramion oraz rąk. Oskarżony zatem zachowywał się wobec tych pokrzywdzonych w sposób wyjątkowo niebezpieczny, zmierzający w sposób przemyślany do spowodowania tym osobom ran kłutych i ciętych.

Podkreślić należy, że oskarżony dokonał tych przestępstw sklepie wobec pracowników czym okazał lekceważenie jakichkolwiek zasad czy to moralnych czy też prawnych. Okoliczność ta powoduje, że dokonane przestępstwa nabierają wyjątkowo nagannego charakteru w powszechnym rozumieniu tego słowa. Powoduje to bowiem zwiększenie stopnia szkodliwości społecznej dokonanych przestępstw. Czyn dokonany w takim miejscu (sklepie) z użyciem noża wobec pokrzywdzonych wywołuje bowiem u postronnego obserwatora strach i przerażenie, a także obawy o życie własne i swoich bliskich. Konsekwencją takiego zachowania jest brak lub utrata bezpieczeństwa powszechnego mieszkańców. Zwiększa to niewątpliwie potrzebę surowego ukarania sprawcy, tak by cel orzekanej kary w zakresie prewencji ogólnej był właściwie wypełniony. Pamiętać należy, że

karę sąd wymierza na podstawie art. 53 k.k. i z jednej strony kara ta nie powinna przekroczyć stopnia winy i być orzeczona w takiej wysokości, by cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć wobec sprawcy zostały osiągnięte, ale z drugiej strony kara ma spełniać także potrzebę w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W przedmiotowej sprawie równie ważny jest ten drugi element wymiaru kary, który należało uwzględnić przy rozstrzygnięciu o zarzutach apelacji oskarżyciela publicznego. Zwrócić należy także uwagę, że u oskarżonego trudno dopatrzeć się okoliczności pozytywnych, te wzięte pod uwagę przez sąd I instancji mają zdaniem Sądu Odwoławczego mniejsze znaczenie niż szereg okoliczności obciążających. Słusznie za takie okoliczności sąd I instancji przyjął: godzenie w podstawowe dobra chronione prawem

- życie i zdrowie człowieka, działanie oskarżonego wobec pokrzywdzonych, których oskarżony nie znał, którzy wykonywali swoje obowiązki pracownicze i nie dali żadnego powodu do takiej agresji, dopuszczenie się czynu w stanie nietrzeźwości alkoholowej, uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego oraz dotychczasowy naganny sposób życia, brak zatrudnienia. Przewaga okoliczności obciążających, które wpływają na wymiar koniecznej do wymierzenia za dokonane przestępstwa sprawiedliwej odpłaty powoduje, że Sąd Apelacyjny częściowo uwzględnił podniesione zarzuty rażącej niewspółmierności kar jednostkowych i kary łącznej i orzeczoną karę pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 148 § 1 k.k. i w zw. z art.

156 § 1 pkt. 2
k.k. w zw. z
art. 11 § 2 k.k.
popelnione w
zamiarze
bezpośrednim
podwyższył do lat 13,
natomiast karę za
przypisane
przestępstwo z art.
157§1 k.k.
podwyższył do lat
3. Należało bowiem
w większym stopniu
uwzględnić bardzo
wysoki stopień
szkodliwości
społecznej
dokonanych
przestępstw, wysoki
stopień zawinienia
przejawiający się
intensywnością
zachowania, i
lekceważeniem
podstawowych
zasad porządku
prawnego. Jak już
wcześniej
wspomniano w
wyroku Sądu I
instancji nie
uwzględniono w
sposób dostateczny
skutków
społecznego
oddziaływania
dokonanych
przestępstw.

Z uwagi na
podwyższenie kar
jednostkowych za
przypisane
przestępstwa
koniecznym stała
się również zmiana
orzeczenia o karze
łącznej i jej
podwyższenie do

<p>lat 14 pozbawienia wolności. Sąd zastosował zasadę asperacji, gdyż niewątpliwie przypisana oskarżonemu zbrodnia z art. 13 § 1 k.k. w zawiązku z art. 148 § 1 k.k. i w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. nosi w sobie większy ładunek szkodliwości społecznej i ta kara powinna wyznaczać także poziom kary łącznej. Oczywiście wykluczona w tym przypadku jest zasada absorpcji, a to z uwagi na to że oskarżony działał na szkodę 2 pokrzywdzonych i za 2 przestępstwa powinien ponieść karę. Rację ma bowiem prokurator, który wskazuje że popełnione na pokrzywdzonych przestępstwa zostaną w ich pamięci do końca życia.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części poprzez:</p> <p>- zmianę wyroku w pkt. I poprzez uznanie, że M.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>L. (1) zarzuczonego czynu dopuścił się w zamiarze bezpośrednim,</p> <ul style="list-style-type: none"> - zmianę wyroku w pkt. I części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez orzeczenie na podstawie art. 148 § 1 k.k. kary 15 lat pozbawienia wolności , - zmianę wyroku w pkt. II w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez wymierzenie na podstawie art. 157 § 1 k.k. kary 3 lat pozbawienia wolności , - zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie III w części dotyczącej kary łącznej poprzez orzeczenie jej w wymiarze 17 lat pozbawienia wolności. 			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wnioski prokuratora o podwyższenie kar jednostkowych są słuszne i zostały uwzględnione w</p>			

<p> pewnej części poprzez podniesienie kary pozbawienia wolności za przestępstwo kwalifikowane z art. 148 § 1 k.k. do lat 13, w całości uwzględniono wniosek o podwyższenie kary za przestępstwo z art. 157§ 1 do lat 3. Dodać należy, że w tym wypadku skutki dokonanego przez oskarżonego przestępstwa są niższe z uwagi na skuteczną obronę pokrzywdzonego. Za niezasadny natomiast uznano wniosek o podwyższenie kary łącznej do 17 lat pozbawienia wolności. Kara na tak wysokim poziomie przekraczałaby stopień winy oskarżonego oraz byłaby wyrazem nadmiernej represji państwa, bowiem dla osiągnięcia celów resocjalizacji oskarżonego nie jest konieczna tak wysoka kara, która niewątpliwie nosiłaby cechy kary rażąco surowej. </p>				
<p>3.2.</p>	<p>Obrońca oskarżonego z urzędu adw. E.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>		

J. zaskarżyła wyrok w całości na korzyść oskarżonego i na podstawie art. 438 pkt. 2,3,4 k.p.k. zarzuciła:

niezasadny

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść polegający na:

1. przyjęciu, że oskarżony swoim zachowaniem działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia M. K. (1), co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia prawa materialnego, a to art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. podczas gdy zachowanie M. L. (1) zarówno przed jak i po zdarzeniu wskazuje, iż nie miał on żadnego zamiaru zabicia M. K. (1), a uszkodzenia ciała pokrzywdzonej nie spowodowały choroby realnie zagrażającej życiu ,

2. przyjęciu, iż oskarżony M. L. (1) zachowaniem swoim dopuścił się zbrodni usiłowania zabójstwa wywołując u M.

K. (1) chorobę realnie zagrażającą życiu, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy i jego właściwa analiza – wbrew stanowisku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze nie pozwalała na przyjęcie za udowodnionej tezy aktu oskarżenia, albowiem oskarżonemu w istocie nie towarzyszył na żadnym etapie zdarzenia z 8 października 2020 r. zamiar zabójstwa pokrzywdzonej, a zachowanie M. L. (1) można sytuować co najwyżej jako dokonanie czynu z art. 157 § 1 k.k. ,

3. uznaniu przez sąd, że w realiach sprawy rana kluto - cięta okolicy wcięcia mostka położona poprzecznie o długości 2 cm, krwiaki i nadzianka krwawa uciskająca prawy płat tarczycy wraz z czynnym krwawieniem tętnicznym międzymięśniowym stanowi chorobę realnie zagrażającą życiu, podczas gdy w świetle zeznań biegłego R. M. złożonych przed sądem 12 lipca

2021 r. wynika ,
że biegły co do
wyżej wymienionego
urazu wypowiedział
się w kategoriach
możliwości, a nie
kategorycznego
wystąpienia u
pokrzywdzonej
takiego ucisku na
tchawicę oraz żyły
tętnicy szyjnej, który
w konsekwencji
miałby zatrzymać
oddech czy krążenie,
a więc realnie
zagrozić jej życiu ,

II. rażąco obrazę
prawa procesowego,
to jest art. 7 k.p.k.
w zw. z błędami w
ustaleniach
faktycznych poprzez
nieprawidłowe jego
zastosowanie – w
istocie
przekroczenie
swobodnej oceny
dowodów i
zaniechanie oceny
zgromadzonego
materiału
dowodowego przez
przyzmat zasad
prawidłowego
rozumowania oraz
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego przed
Sądem w dniu 16
czerwca 2021r. pod
kątem
zakwalifikowania
urazu doznanego
przez pokrzywdzoną
jako choroby realnie
zagrożającej życiu
skoro pokrzywdzona
sama zeznała:

„lekarz powiedział, że było to szczęście w nieszczęściu, brakowało niewiele do tchawicy. Uraz był zadany w miejscu, że nie spowodowało to gorszych skutków, krwawienia wewnętrznego. Ze szpitala zostałam wypisana po 3 dniach.”

III. obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść wyroku, to jest art. 201 k.p.k. polegającą na nieprzeprowadzeniu dowodu z opinii innego zespołu biegłych psychiatrów oraz psychologa na okoliczność ustalenia zdolności M. L. (1) do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem w dacie popełnienia zarzuconego mu czynu, w sytuacji gdy opinia sądowo - psychiatryczna sporządzona w przedmiotowej sprawie na wstępnym etapie postępowania oraz opinia ustna uzupełniająca z dnia 24 sierpnia 2021 r. nie

wyjaśniają logicznie wszystkich istotnych kwestii związanych ze stanem zdrowia psychicznego oskarżonego, nie odnoszą się do wszystkich istotnych faktów wskazanych w materiale dowodowym przez co ww. opinie są:

a. niepełne – w szczególności biegli opiniując pisemnie na podstawie materiału zawartego w aktach sprawy na etapie postępowania przygotowawczego z racji ubogiego jeszcze materiału dowodowego nie posiadali wiedzy rozszerzonej o zeznania choćby pokrzywdzonej w zakresie opisanych przez nią zachowań oskarżonego bezpośrednio przed atakiem,

b. niejasne – w opinii ustnej biegli stwierdzili u oskarżonego jednostkę chorobową F 07.8 (inne organiczne zaburzenia osobowości i zachowania spowodowane chorobą, uszkodzeniem lub dysfunkcją mózgu), w sposób rażąco uproszczony

dokonując oceny stanu poczytalności oskarżonego, podczas gdy konkretne cechy osobowości człowieka, takie jak niski poziom empatii, zwiększona impulsywność, obniżony poziom lęku, duża skłonność do ryzyka i występowanie cech psychopatycznych mogą być czynnikiem wpływającym na zakwalifikowanie czynu oskarżonego do popełnionego w stanie znacznie ograniczającym poczytalność ,

c. nierzetelne – poprzez brak wnikliwego zapoznania się z materiałem dowodowym w związku z powyższym skarżone opinie nie powinny stanowić podstawy rozstrzygnięcia, a okoliczność poczytalności oskarżonego, która winna była zostać zgodnie z nakazem wyrażonym w przepisie podanym w podstawie zarzutu ustalona nową opinią ,

IV. rażąco niewspółmierność

	<p>kar jednostkowych oraz kary łącznej poprzez wymierzenie kar nieadekwatnych do stopnia zawinienia oskarżonego, zupełnie ignorując występowanie okoliczności łagodzących podczas gdy prawidłowa ocena zawinienia oskarżonego, a przede wszystkim innych przesłanek zawartych w art. 53 k.k. powinna prowadzić do wniosków, że należałoby oskarżonemu wymierzyć karę o wiele mniej dolegliwą .</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Ad. I</p> <p>Co do zarzutów obrońcy podniesionych w punkcie I podpunkt 1 – 3, a wskazujących na błędy w ustaleniach faktycznych popełnione przez sąd I instancji, a sprowadzające się w istocie do wadliwego zdaniem skarżącej przyjętego zamiaru ewentualnego</p>				

działania sprawcy i skutków wynikających z tego działania, co w konsekwencji miało doprowadzić do wadliwie przyjętej odpowiedzialności za zbrodnię usiłowania zabójstwa ze spowodowaniem ciężkich obrażeń ciała w postaci choroby realnie zagrażającej życiu to zarzuty te nie są trafne i nie mogły być uwzględnione. Oczywiście błędem jest wykazywanie w zarzutach obrazy prawa materialnego (tu przyjęcie odpowiedzialności z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156§1 pkt 2 k.k.) w sytuacji, gdy jednocześnie kwestionuje się ustalenia faktyczne przyjęte przez sąd I instancji. Zarzut obrazy prawa materialnego dopuszczalny jest wyłącznie w sytuacji niekwestionowania ustaleń faktycznych. Obrońca kwestionuje przyjęte przez sąd meriti działania o charakterze zamiaru ewentualnego nie wskazując nawet jaki był cel działania oskarżonego. Obrońca stara się

nie zauważać, że przecież oskarżony przyznał się w postępowaniu przygotowawczym i w postępowaniu sądowym zarówno do sprawstwa jak i winy czynu kwalifikowanego art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156§1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. Oczywiście nie ma racji obrońca, gdy kwestionuje ustalone przez sąd skutki działania oskarżonego w postaci choroby realnie zagrażającej życiu. Wbrew twierdzeniom skarżącej ustalenie to jest prawidłowe i wynika z dowodu w postaci opinii sądowo lekarskiej biegłego R. M. złożonej w postępowaniu przygotowawczym i potwierdzonej w całości na rozprawie głównej (karta 355).
Obrońca nieprawidłowo zinterpretowała zeznania biegłego medyka sądowego stwierdzając, że do choroby realnie zagrażającej życiu nie doszło, a jedynie mogło dość. Biegły R. M. odpowiadając na pytania na rozprawie w dniu 12 lipca

2021 r. zaznaczył:
„ja stwierdziłem chorobę realnie zagrażającą życiu z tego powodu, iż krwawienie w tej okolicy może doprowadzić do krwiaka, który może spowodować ucisk ważnych struktur szyi tchawicy i żył tętnicy szyjnej i w konsekwencji ucisk na te naczynia, zatrzymanie oddechu i zatrzymanie krążenia, postępowanie chirurgiczne wymagało odbarczenia tego krwiaka, zatrzymanie krwawienia. Krwiak u pani M. K. (1) wystąpił na skutek urazu. W żadnym miejscu opinii pisemnej i opinii ustnej biegły nie stwierdził, że nie doszło u pokrzywdzonej do wystąpienia choroby realnie zagrażającej życiu. Dalej o bezpodstawności zarzutu, co do celu działania oskarżonego świadczą argumenty Sądu Apelacyjnego wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia i należy odesłać do rozważań Sądu, co do zarzutu

prokuratora
dotyczącego
działania
oskarżonego w
ramach zamiaru
bezpośredniego –
Ad.I.

Ad II.

Nie dostrzega Sąd
Odwoławczy
naruszenia art. 7
k.p.k. jak
podniesiono w
apelacji obrońcy
oskarżonego. W
procesie karnym
przy rekonstrukcji
faktów obowiązują
dwie zasady
dowodowe. Pierwsza
wynikająca z art.
7 k.p.k., która
pozwala sądowi na
dokonanie ustaleń
na podstawie
całokształtu
zebranego materiału
dowodowego
ocenianego
swobodnie z
uwzględnieniem
zasad logicznego
rozumowania,
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego i druga
z art. 5§2 k.p.k.
nakazująca wszelkie
wątpliwości
rozstrzygać na
korzyść
oskarżonego.
Wskazane powyżej
zasady czynienia
ustaleń podlegają
ochronie prawnej,
bowiem właśnie sąd
jest uprawniony

do takiej analizy dowodów.
Twierdzenia przeciwne jak w przedmiotowej apelacji, by mogły być skuteczne muszą być wykazane dowodami przeciwnymi, których ocena podlega takim samym zasadom logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie jest wystarczające wyłącznie przedstawienie odmiennej wersji zdarzeń, zwłaszcza na podstawie odmiennej subiektywnej oceny dowodów jakiej dokonała skarżąca, co do zeznań M. K.. Powoływanie się na fragment zeznań pokrzywdzonej dotyczący czasu pobytu w szpitalu (3 dni) i wyciąganie z tego wniosku, że nie doszło do zaistnienia choroby realnie zagrażającej życiu jest niedopuszczalnym - dowolnym rozumowaniem, sprzecznym z art. 7 k.p.k. O skutkach działania oskarżonego wypowiadał się w tej sprawie biegły specjalista lekarz,

który w sposób
kategoryczny
potwierdził
zaistnienie skutków
z art. 156 § 1 pkt.
2 k.k. W sprawie
nie zaistniały także
takie okoliczności
co do faktów,
które nakazywałyby
zastosować art. 5 §
2 k.p.k. i wątpliwy
fakt rozstrzygnąć na
korzyść
oskarżonego.

Ad III.

Nie można zgodzić
się z zarzutem
opisanym w pkt.
III zarzutów, co do
naruszenia przepisu
artykułu 201 k.p.k.
Przepis ten nie
nakłada na sąd
obowiązku
dopuszczenia
kolejnego dowodu
z opinii biegłych
specjalistów, a
jedynie daje taką
możliwość, gdy sąd
tak uważa. Przede
wszystkim żaden
z podniesionych
argumentów, co do
niepełności opinii
nie jest trafny.
Zgodnie z art.
198 § 1 k.p.k. -
obowiązującym od 5
października 2019
r. biegłym nie
wolno udostępniać
całości akt sprawy,
przekazuje się
poszczególne
dokumenty. Ta
zmiana przepisu

procesowego miała powodować zachowanie bezstronności w opiniowaniu poprzez unikanie wpływu innych dowodów na przedmiot opiniowania. Skoro biegli psychiatrzy mieli wypowiedzieć się, co do stanu zdrowia psychicznego to nie powinni sugerować się oceną tego stanu dokonaną przez osoby postronne. Opinię wydali po stosownym badaniu osobistym oskarżonego i sporządzonym z nim wywiadem lekarskim. Trudno zarzucić wydanej opinii, że jest niepełna skoro sąd I instancji na rozprawie w dniu 24 sierpnia 2021 r. ponownie przesłuchał biegłych psychiatrów (karta 397 - 399) po uprzednim pozyskaniu opinii psychologicznej, z którą zapoznali się także w biegli psychiatrzy. Warto zwrócić uwagę, że wnioski końcowe opinii pisemnej biegłych psychiatrów jak i ustnej złożonej na rozprawie są tożsame.

Niezasadny jest również zarzut jakoby opinia sądowo psychiatryczna była niejasna, a to wobec stwierdzenia jednostki chorobowej o organicznych zaburzeniach osobowości, gdyż tą samą jednostkę chorobową stwierdził również biegły psycholog wskazując na występowanie u oskarżonego organicznych zmian w centralnym układzie nerwowym(CUN), które są konsekwencją wieloletniego uzależnienia od alkoholu. Można zatem przyjąć, że wnioski biegłych psychiatrów zawarte w pierwotnej pisemnej opinii jak też częściowe wnioski biegłego psychologa są tożsame i nie ma tutaj okoliczności, które wskazywałyby na niejasność opinii sądowo-psychiatrycznej. Biegli psychiatrzy znając tą przypadłość oskarżonego wskazali w pisemnej opinii, że nie ma to wpływu na ocenę poczytalności

oskarżonego w chwili czynu w rozumieniu art. 31 §1 i 2 k.k. Nie sposób zgodzić się z zarzutem jakoby opinia sądowo-psychiatryczna była nierzetelna, bowiem biegli nie zapoznali się z materiałem dowodowym. Jak już wcześniej wskazano to nie biegły decyduje o zakresie materiału na podstawie którego wydaje opinię, a organ procesowy zgodnie z art. 198 § 1 k.p.k. Warto w tym miejscu przywołać - postanowienie SN - Izba Karna z dnia 22-12-2020 - V KK 488/20 - "W sytuacji, gdy opinia biegłych jest pełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, że opinia ta nie spełnia oczekiwań uczestników postępowania, nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii", oraz także IV KK 515/20 - postanowienie SN - Izba Karna z dnia 14-01-2021 - "Skoro nie było żadnych podstaw do podważania wartości procesowej opinii biegłych, to tym samym nie wystąpiły przesłanki

do zastosowania art. 201 KPK. Nie aktualizuje określonego w tym przepisie obowiązku niezadowolone strony z przedstawionych w sporządzonych opiniach wniosków czy też to, że stanowią one dowód winy oskarżonego, lecz wyłącznie obiektywna konkluzja, że dotychczasowa opinia jest niepełna, niejasna albo sprzeczna wewnątrz lub z innymi opiniami wydanymi w tej samej sprawie".

Ad IV.

Całkowicie nietrafny okazał się zarzut rażącej niewspółmierności kar zarówno kar jednostkowych jak i kary łącznej. Ponieważ tożsamy zarzut z przyczyn dotyczących rażącej łagodności wymierzonej kary postawił także prokurator i został on co do zasady uwzględniony to należy odesłać do podanych tam argumentów przemawiających za koniecznością podwyższenia kar jednostkowych i

<p>kary łącznej, co w drodze logicznego rozumowania wskazuje na niezasadność podniesionego zarzutu sformułowanego przez obrońcę.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca wniosła o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zmianę kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu zarzucanego oskarżonemu art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 k.k. i zakwalifikowanie go jako przestępstwo z art. 157 § 1 k.k., - zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie kar za poszczególne przestępstwa jak i kary łącznej i orzeczenie ich w łagodniejszym wymiarze , - zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych w tym kosztów nieopłaconej obrony z urzędu. 	<ul style="list-style-type: none"> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny 		

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z powodów wskazanych powyżej , a także w sekcji 3.1 wnioski obrońcy nie zostały uwzględnione.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Sąd nie stwierdził okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu, a dotyczących uchybień z art. 439 § 1 k.p.k., 440 k.p.k. i 455 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p>Wyrok Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 27 września 2021 r. utrzymano w mocy w następującym zakresie:</p> <p>pkt II. - co do sprawstwa i winy -</p> <p>oskarżonego M. L. (1) uznaje za winnego tego, że w tym samym miejscu i czasie jak w pkt I, zaatakował pracownika ochrony sklepu (...) posiadającym przy sobie nożem w ten sposób, że zadawał mu ciosy w okolice głowy, ramion oraz rąk, powodując u niego obrażenia w postaci ciętej rany 3 palca ręki prawej z uszkodzeniem ścięgna zginacza głębokiego, ciętej rany prawej okolicy ciemieniowej, rany kluto ciętej 1/3 bliższej ramienia prawego, otarcia naskórka przedniej powierzchni ramienia lewego, otarcia naskórka okolicy łopatki prawej, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów</p>		

ciała J. L. na okres powyżej 7 dni, tj. przestępstwa z art. 157 § 1 k.k.

pkt V. i VI. - co do dowodów rzeczowych -

na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci noża, bliżej opisanego w wykazie (...) pod poz. 4 na karcie 165 akt sprawy;

na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zarządza zwrot dowodów rzeczowych w postaci:

a. odzieży, opisanej bliżej w wykazie (...) pod poz. 5,6,7 na karcie 165 akt sprawy – pokrzywdzonemu J. L.;

b. odzieży, opisanej bliżej w wykazie (...) pod poz. 8,9,10 na karcie 166 akt sprawy – pokrzywdzonej M. K. (1);

c. odzieży i obuwia, opisanych bliżej w wykazie (...) pod poz. od 11 do 17 na karcie 166 akt sprawy – oskarżonemu M. L. (1);

d. paragonu, protokołu i torby, opisanych bliżej w wykazie (...) pod poz. 1, 2 i 3 - (...) S.A. w K.;

pkt VII. i VIII.
- co do kosztów postępowania -

na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. J. kwotę 1549,80 złotych z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. L. (1) z urzędu w postępowaniu przygotowawczym i sądowym, w tym kwotę 289,80 złotych z tytułu podatku od towarów i usług;

zwalnia oskarżonego M. L. (1) od zapłaty całości kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa.

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Rozstrzygnięcie co do sprawstwa i winy oskarżonego M. L. co czynu przypisanego mu w pkt. II części rozstrzygającej wyroku to jest

przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. nie budziło wątpliwości i nie było przedmiotem zaskarżenia żadnej ze stron w tym zakresie. Prawidłowe są również rozstrzygnięcia, co do dowodów rzeczowych oraz kosztów postępowania. Z tego powodu wyrok w tym zakresie podlegał utrzymaniu bez żadnych zmian.

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 23 marca 2022 r. orzekł następująco:

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w punkcie I części rozstrzygającej uznaje M. L. (1) za winnego czynu opisanego w pkt 1 części wstępnej wyroku i wymierzoną karę podwyższa do 13 lat pozbawienia wolności, stwierdzając

jednocześnie utratę
mocy kary łącznej
orzeczonej w
punkcie III części
rozstrzygającej,

2. podwyższa do lat
3 karę pozbawienia
wolności orzeczoną
za przestępstwo
z art. 157 §
1 k.k. przypisane
oskarżonemu w
pkt II części
rozstrzygającej,

II. w pozostałej
części zaskarżony
wyrok utrzymuje w
mocy;

III. na podstawie art.
85 § 1 k.k. i art.
86 § 1 k.k. łączy
kary pozbawienia
wolności orzeczone
w punkcie I.1 i
I.2 tego wyroku
i wymierza M. L.
(1) karę łączną
14 lat pozbawienia
wolności, na poczet
której zalicza
oskarżonemu okres
rzeczywistego
pozbawienia
wolności od
08.10.2020r. godz.
11.55 do
23.03.2022r.;

Zwięźle o powodach
zmiany

Uwzględnienie
zarzutu prokuratora
- co do zamiaru
działania
oskarżonego, w

zakresie czynu
przypisanego w
pkt. I części
rozstrzygającej
wyroku oraz
podzielenie
argumentów
skarżącego o
działaniu
oskarżonego w
zamiarze
bezpośrednim
pozbawienia życia,
doprowadziło do
zmiany wyroku
poprzez przyjęcie
odpowiedzialności
M. L. za czyn
opisany w pkt.
1 części wstępnej
wyroku czyli w
postaci, w której M.
L. został oskarżony.
Faktyczne i prawne
powody takiego
rozstrzygnięcia Sądu
Odwoławczego
zawarto w sekcji
3.1 uzasadnienia,
w części dotyczącej
zarzutu Ad I.

Podwyższenie kary
za przypisaną
oskarżonemu
zbrodnię z art. 13 § 1
k.k. w zw. z art. 148
§ 1 k.k. i art. 156 §
1 pkt. 2 k.k. w zw. z
art. 11§2 k.k. oraz za
przestępstwo z art.
157 § 1 k.k. znajdują
uzasadnienie w
części uzasadnienia
dotyczącego
zarzutów rażącej
niewspółmierności
kar podniesionych

przez prokuratora (sekcja 3.1, Ad. III).

Oskarżonemu M. L. (1) wymierzono karę łączną 14 lat pozbawienia wolności uznając zgodnie z art. 85 a k.k., że tak określona kara zapewni cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia jego zatrzymania do dnia wyrokowania w sprawie.

1.9. ***Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji***

1.1.7. ***Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia***

5.3.1.1.1.

art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności										
6. Koszty Procesu											
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności										
IV i V	<p>zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. J. 738 zł, w tym należny podatek od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym oraz 200,59 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu;</p> <p>zwalnia oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaliczając wydatki poniesione w tym postępowaniu na rachunek Skarbu Państwa.</p>										
7. PODPIS											
<table border="1"> <tr> <td>SSA</td> <td>SSA</td> <td>SSA</td> </tr> <tr> <td>Maciej</td> <td>Jarosław</td> <td>Janusz</td> </tr> <tr> <td>Skórniak</td> <td>Mazurek</td> <td>Ładzion</td> </tr> </table>	SSA	SSA	SSA	Maciej	Jarosław	Janusz	Skórniak	Mazurek	Ładzion		
SSA	SSA	SSA									
Maciej	Jarosław	Janusz									
Skórniak	Mazurek	Ładzion									

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Rejonowy w Jeleniej Górze		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	zaskarżenie wyroku w części: - co do czynu przypisanego w pkt. I wyroku w zakresie przyjętego zamiaru ewentualnego usiłowania zabójstwa, - co do kar jednostkowych wymierzonych za przypisane przestępstwa oraz co do wymierzonej kary łącznej.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego z urzędu adw. E. J.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość rozstrzygnięcia, co do winy i kary oraz co do kary łącznej.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana